

ANA SNJEGINA

Sergej Jesenin

Prevedel Tone Pavček

I

Vas — nu, naše Rádovo — šteje
na priliko dve sto kmetij.
Temú, ki pozna jo od preje,
še kar prijazna se zdi.
Vodé na pretek, gozdovi zeleni,
pašniki in kajpak poljé.
In daleč okrog zasajeni
topoli v oblake kipe.

Na važnost kaj prida ne damo.
Pa vendar tod sreča ni sen.
Hiše z železom krite imamo,
vsak ima vrt in skedènj.
Pisana polkna povsod so po vasi,
za svetek meso in kvas.
Okrajni načelnik se včasih
ni zastonj rad ustavljal pri nas.

Plačali smo davščine v roku.
A sodni nadzornik mendà
je zase navrgel k obroku
kar vselej še moke in prosa.
Dajali smo to vsi od kraja.
Sevé — kaj bi tiščal v propast:
saj končno smo mi samo raja,
oblast pa je vendar oblast.

Ljudje pa — vsi grešne so duše.
Čekani zro mnogim iz oči.
Črtíjo nas kmetje s Kriuše,
se pravi, s sosedne vasi.
Pri njih pa je slaba. Oralo
domala tam vse vrsto let
je z enim samcatim ralom
in parom izpitih kljuset.

Kaj moreš s tem prida doseči?!
Živiš pač, če duša ti da.
Pričeli so kradoma seči
iz našega gozda drvà.
Nekoč pa smo jih zalotili.
Oní za sekire in mi.
Od zvena in žvenketa po sili
do zadnjega vsak zadrhti.

V pretepih smrt jemlje si bero.
Naenkrat — in vsak je bil kriv —
je eden od onih s sekiro
zamahnil, starosto ubil.
Na shodu vso stvar razmajali
na velikem zvonu smo v svet.
Sodili smo. V klade vkovali.
Deset jih poslali sedet.
Odtlej so pri nas slabi časi.
Iz vájeti sreča je ušla.
Tri leta po vrsti na vasi
požar ali kuga divja. —

Take vesti nevesele
vso pot mi je trobil voznik.
Takrát tja v radóvske predele
sem šel se oddahnit od brig.
Vso dušo mi vojna je izpila.
Za tuje koristi in gnev
je roka prijatelje bila
in s prsmi na brata sem šel.
Spoznal sem, da bil sem igrača
trgovcev v zaledju, nič več.
Razstal se s topovi in sklenil
le v verzih sukáti svoj meč.
Odvrigel sem puško, opravo,
si lipo* nekje preskrbel
in s tako nekakšno pripravo
sedemnajsto leto sprejel.

---

* lipa — ponarejen dokument.

Svoboda je butala v celem,
A v ognju, ki širil je smrad,
deželi na konju je belem
vladaril Kerenski takrat.
»Vsi v borbo!« »Do zmage se bítí!«
In iste preproste ljudi
ničvredneži in paraziti
gonili prelivat so kri.
Vendâr si jaz rok nisem mazal.
V bobnenju in trušču topov
drugačno sem smelost pokazal:
dezertiral sem prvi domov.

*

Kar dobro po poti se vozi,
prijeten je veter hladán.
In luna zasula vseskozi
je z zlatim pršičem ravan.
»Nu, tu je i Rádovo našel!«
voznik mi dejal je.
»Prav to!
Res konja ne gonim na paše
zastonj, da je uren tako.
Zdaj pa, državljan, napitnino.
Do mlina?
Nu, potlej kar ven!
Računal vam bom le voznino
za gonjo od mesta do sem.«

.....
Dam štirideset.
»Malo ste dali!«
Navržem še dvajset.
»Nič več!?!«
Tak zoprno gnusen je mali,
a malemu je trideset preč.
»Kaj pa ti je?!
Duše ti črne!
Mar misliš odreti me, a?!«
In meni nesrečnež odvrne:
»To leto nam rž ne velja.

Še nekaj drobiža vrzite.
Kopejk vsaj — ne pojde v propast:
v gostilni popil, verjemite,
bom žganje vam v zdravje in čast.«

In že sem pri mlinu.
Po hosti
razsute kresnic so luči.
Moj mlinar menda od radosti
ne spravi iz ust besedi.
»Golobček! Serguha! Si pravi?
Te zebe? Boš čaj? No, nikar!
Daj, stara, hitreje postavi
na mizo pirog, samovar!«

V aprilu nazeb ni opasen,
še zlasti ne v zadnjih dneh.
Večer je bil topel in krasen
koč v licu prijateljev smeh.
V objemih prečvrstih njegovih
še medvedu bilo bi težko,
a véndar je v dneh negotovih
prijatelje imeti lepo.
»Od kod pa? Boš dolgo?«
»Vse leto!«
»Nu, torej se dobro imej.
Gob. jagod dovolj je čez leto,
celo v Moskvo prodamo precej,
divjad pa, pri Kristovi veri,
kar sama nastavlja glavó.
Pomisli... Eh, dragi,
že štiri
te leta pri nas ni bilo.«

.....
.....

Govor končan je.
Počasi
izpili smo ves samovar.
Spet z ovčjim kožuhom ko včas
grem k skednju, ki siv je in star.

Grem prek orošenega vrta
in bėzeg zastira mi pot.
Ko v čudo je duša zazrta
v pleteni postarani plot.
Nekoč sem bil v šestnajstem letu
in prav pri teh vratih deklè
v belo obarvanempletu
mi rekla tak nežno je: »Ne.«
O, davni dogodki premili...
Tegà ne zabriše mi čas...
Mi vsi smo v teh letih ljubili,
a malo ljubili so nas.

II

»Nu, kaj je?! Daj, vstani, Serguša!
Še svit ni prebarval neba,
ko starka ti, ljubljena duša,
že blincev je spekla mendà.
Jaz odhajam pa pravkar k sosedom,
h graščakinji Snjegini...
Njej
sem včera j pobil, pred obedom
prekrasnih kljunačev precej.«

Pozdravljen svit novega dneva!
In vstanem, oblečem se, grem.
Na jablanah belih zgoreva,
dobrika se rosa očem.
In mislim:
Kako vendar lepa
je zemlja,
kjer človek živi!
A koliko vojna slepa
pohabljenecv, spačkov rodi!
In koliko v jamah jih gnije!
In koliko gre še v to sled!
In čutim, da v ličnicah bije
drget kljubovalni mi spet:

Ne, ne!
Te stvari sem sprevidel.
Ker vidim, da neki prostak
meče zravnau invalidu
v blato ničvreden petak.

»Nu, dobro jutro!« starko pozdravim.
»Uvela pod stare si dni.«
Zamolklo skoz kašelj mi pravi:
»Skrbi so to, sinko, skrbi.
Tu ni več mirnó ko pred leti.
Sam srd bohóti se pri nas.
In množični boji med kmeti —
saj bije z vasjo se vas.
Na lastna ušesa farane
sem čula povedati to:
zdaj naši bijó Kriušane,
zdaj Radovce oni bijo.
Vse to pa pomeni — razsulo.
Pregnali so carja ...
Viš... Da...
Na ljudstvo nevedno se usulo
je vse, kar na svetu je zla.
Odprli so kehe, izgnali
zločince bogvedí zakaj.
Na véliki cesti, kali,
pred njimi ni varno sedaj.
Viš, tudi — postavim — Kriuše.
Tem pač ne gre sneti okov.
A oni, tatinske duše,
so spet se vrnili domov.
Med njimi je Pron. Nepošteni
prostak, pretepač, grobijan.
Ta véčno je v jezi z vsemi,
od svetka do petka pijan.
On tákrat — že tretje bo leto —
ko Rus se je z Nemcem spopal,
pred vsem je poštenim svetom
starosto s sekíro preklal.

Na tisoče takih raznaša
v prostosti zdaj smrad in gnus.
Propala je Rúsiya naša,
umrla dobrotnica Rus.«

Vse to mi voznik je že pravil.
Vzel palico sem in klobuk,
ter šel, da bi kmete pozdravil
kot stari njih znanec in drug.
Čez polje po plavi grem poti
in vidim od daleč da mi
moj mlinar v kočiji naproti
po še prhki celini drvi.

»Serguha! Počakaj! Vsi vragi,
z nečem te sedaj zveselim.

Koj! Uzdo samo popni, dragi,
potem pa te brž oglušim.

A zjutraj ne pisneš nobene?
Jaz Snjegininom komaj čez prag,
že pravim, no ja, da je mene
obiskal nek smešen čudak.

(To, veš, je družina poštena.
Poznam jih najmanj deset let.)

A Ana, njih hči poročena,
me vpraša:

— Ni tisti, poet?

— Nu, rečem, najbrž bo kar pravi.

— Plavolas?

— Nu, sevé plavolas!

— Z velikimi kodri na glavi?

— Prav tak je gospodič pri nas.

— Kdaj vendar prišel je?

— Nedavno.

— Ah, mama, to on bo zares.

Še veš,

bil zaljubljen zabavno

je vame nekoč do ušes.

Bil deček je... skromen... ko treba...

Sedaj pa...

Kaj misliš!

Oho!...

Pisatelj!...

Poznana oseba...

Brez prošnje še k nam ga ne bo.«

In mlinar me zvito pogleda,
zmagoslavno mežikne z očmi:
»Nu, dobro. Zdravstvuj do obeda.
Ostalo že zveš, brez skrbi.«

In šel sem naprej do Kriuše,
zelenje s palico bil.
Prav nič ni vznemirilo duše,
mirán sem ostal, kot sem bil.
Opojno dišalo je v zraku
in mislil sem v sebi tako:
zabavno biló bi vojaku
speljati zdaj lepo ženó.

*

Naposled Kriuša.

Tri leta

prešló je, kar hodil sem tod.

Dišeča sinjina prepleta

s sinjino pokoj naokrog.

Nikjer niti pes ne zalaja.

Tu, zgleda, kaj čuvati ni.

Vse bajte so vlažne, vse od kraja

in v vsaki peč, burkle, klopi.

Strmim: na pomolu pri Pronu

je kmečki

klepet

srborit.

Tentajo o novem zakonu,

o cenah živine in žit.

»Prijetelji, zdravo!«

»O, ti si.

Nu, zdravo!

Prisedi za čas.

Poslušaj, brezskrbnež, če nisi

še čul, kak živi se pri nas.

Kaj v Pitru je novega čuti?
Z ministri najbrže si znan.
Res, nisi bil, vragec naduti,
vzgojen po kulaško zaman.
Vendâr ti priznamo veljavo.
Ti vaški si, kmečki, naš.
Ne bahaš čez mero se s slavo
in svoje srcé ne prodaš.
Iz naše uboge sivine
pomagal si sam si, z glavó.
Nu, reci nam:
Mar brez kupnine
nam dajo gosposko zemljó?
Kriče nam:
Zemljó pustite,
ker, češ, da ni čas še za to.
Čemú pa potem fronte zalite
so z našo in tujo krvjo?!«

In vsak je z zlovoljnim pogledom
v obraz in v oči mi strmél,
a obtéžen z vprašanjem ko z grehom
besede jaz nisem našel.
Majâl, škripal pod je leseni.
A pomnim še —
v glavi zveni:
»Daj, reci nam,
kdo je ta Lenin?«
In šepnil sem:
»On — to ste vi!«

III

Na vasi v šepetu rodilo
vse polno se sodb je, novic
in jaz sem od starke za silo
čul vséga od teh govoric.

Nekoč sem po lovu se ulegel
počivat za hip na diván.
Do kože premočil, ozebel

v močvirni meglí sem ta dan.
Drhtel sem v vročici in v hladu,
zdaj mraz me, zdaj ogenj potí
in v takim prekletem napadu
preležal sem štiri dni.

Moj mlinar je ob pamet zacelo.
Odšel je.

Nekoga prignal.

Le neko obleko belo
in nos sem prifrknjen zaznal.
Potem mi je laže postalo.
Drget je minil in takrat
na peti večer ko za malo
prešel je nesrečni prehlad,
sem vstal.

Ko komaj občutim z nogami
tresočimi tla pod seboj,
zaslišim nek glas, čudno znani:
»O!

Zdravstvujte, dragi moj!

Saj skoraj vas ne bi spoznala.
Iz deklice šestnajstih let
jaz resna sem dama postala,
a vi znamenit ste poet.

Nu, sediva.

Kak je bolniku?

Ves drug ste, povsem spremenjen.

A meni ušel ob dotiku
kot nekđaj je vzdih pritajen.

Da.

Starega nihče ne vzdrami.

In leta beže venomer.

Nekoč tako rada sem z vami
sedela na vrtu zvečer.

Sanjarila oba sva o slavi.

Vi našli ste njeno cestó,
a mene že davno pripravil
nek mlad oficir je ob to.«

*

Poslušal sem jo in gledal
njen jelkasti stas nehote,
a vem, da bi rad ji povedal:
Dovolj!
Začniva kaj drugega že.
A vendar v nejasni ji zmedi
ne vem, le čemu, sem dejal:
»Da. Zdaj se spominjam. Prisedi.
Nu, prosim.
Zares mi je prav.
Prebral o bezniki, pijani
Rusiji
vam kakšen bom stih.
Ti verzi so dobri, dognani
in žalost ciganska je v njih.«
»Sergej!
Niste dobri. Brez šale.
Boli me
in žal mi je vas,
ker vaše pijanske škandale
poznajo povsod pri nas.
Povejte,
kaj vendar je z vami?
— Ne vem.
— Kdo drugi naj ve!
— Najbrže rodil sem se mami
med dežjem jesenskega dne.
— Šaljivec ste.
— Ana, vi tudi.
— Mar ljubite koga?
— Ne.
— Potem me še mnogo bolj čudi,
da zdaj že v pogubo greste.
Bodočnost je taka pred vami...«

Temnela meglena je dalj...
Ne vem, čemu božal z rokami
sem ji rokavice in šal.

.....
Kot klovn se je luna smejala,
srce pa s preteklostjo spet,

čepprav v njem ni starega, obdala
podoba šestnajstih je let.

Razšla sva se zjutraj z nemirom
dlani in zagonetnih oči...

V poletju je nekaj lepega zmerom,
kar včasih še v nas oživi.

*

Moj mlinar...
Eh, stari moj mlinar.
Ta res me še v blaznost spehã.
Napravil je dude, starinar,
kot poštar drvi sem in tja.
Spet danes me s pisemcem gnjavi,
kot kdo ljubezničil bi z njimi:
»Brž pridite.
Drug ste mi pravi.
Pozdravlja vas

Pron Oglobljin.«

Grem.
Pridem naposled v Kriušo.
Pred hišo na vrata oprt
Pron psuje jetra in dušo
vseh revežev kajpada trd:
»Eh, vi!
Ščurki! Jalovo smétje!
Vsi k Snjegini!
Čas bo sedaj!
Pri priči vse svoje imetje
brez vsake kupnine nam daj!«
Ko mene zagleda razpaljen
potiša jezljivo vpitjè
in reče, iskreno užaljen:
»Pri kmetih brez biča ne grè.«

»Čemu, Oglobljin, si me klical?«
»Ne v žetev ne v košnjo mendã.
Pri priči bom konja poískal

pa k Snjegini
v prosce grevã.«
V voz nama kljusè naravnajo.
Le koža ga je in kosti.
Na tãkole kupcu pridajo,
samo da v napoto jim ni.

Počasi je šlo s tako vprego
in voznja je smešna bilã:
po grapah v vsak klanec telego
sva kajpak vlačila samã.

Prispela sva.
Dom z mezaninom
naslonjen k pročelju se zdi.
Na malem vrtilcu z jasminom
cvetočim, opojno diši.
Izstopiva.
Grevã k terasi.
In prah otresaje s pleč
zaslišiva: v gorenji sobi
o smrti nekoga je reč:
»Ne joči! Ne hasne jokati.
On zdaj je negiben skelét.
Čuj, nekdo mendã je pred vrati.
Napudraj se...
Pojdem odpret.«

Debela žalostna dama
dodobra še vrat ne odpre,
a Pron — neučakanost sama —
o zemlji
po svoje začne.
»Vse sem!«
iztisne srdito.
»Ne mislim ti lizati nog!«

Poslušala odsotno očito
besed je Pronovih tok.
Potem poglèd vame uperi
in vpraša
razburjena vsa:

A vi ste prišli najbrž k hčeri?«
Vstopíte.
Tako bo prišla.«

Zdaj vidim spet jasno pred sabo
te težke usojene dni.
Biló mi je mučno nemalo
pogledati v njene oči.
Dojel sem:
nesreča je v vili
in rad bi pomagal molče.
»Ubili so ... Borjo so ubili!
Pustíte me!
Pójdite že!
Vi, podlež, prostak strahopeten!
On mrtev je,
vi pa ste — tu.«

Ne, táko še manj prevzeten
prenesel ne bi brez sramu.
Ko čir me klofuta je pekla
in rekel sem Pronu pobit:
»Tem zdaj je razsodnost odrekla.
Pojdiva, moj Pron, rajši pit!«

IV

Vse leto sem v lovu preživel,
pozabil ime ji in lik.
Na barju
nekdanjo žalitev
objokal kljunačev je krik.

O, revne v čas ploda in cvetja
so v naši deželi ravní
in kratka so nekam poletja
kot majniške tople noči.
Hladnejša, bolj rdeča je zarja.
Vse niže se spušča meglà.
In v gaju, že golem, do barja
siničji ščebet trepeta.

Moj mlinar smeji in smeji se.
Nekakšna radóst ga je obšla.
»Prekleta, Serguša, vse zdi se,
da bova na zajce odšla.«
Rad pojdem na lov.
Vsaj pozabil
bom sanje pri tem in nemir.
Ko mesec na nebes priklatil
se k meni je Pron na večer.
»Priateljček!
Duša prekleta!
Prišel zaželeni je čas.
Pozdravljen v imenu Sovjeta!
Zdaj druga bo pela pri nas:
Gozdove in zemljo si kmeti
brez krajcarja vzamemo v dar.
Sedaj so v Rusíji Sovjeti
in Lenin — čez vse komisar.
Priatelj!
Lepó se okreče!
Za začetek je tole kar prav!
Jaz kmalu umrl bi od sreče,
a brat se je v hlače poscal.
Ženó ti, deklè! Vrag te vzemi!
Golobček, tak mrko ne glej.
Jaz prvi komuno pred vsemi
postavil bom v vasi čimprej.«

Pron brata imel je — Labutjo.
Kmetič — pravo peto kolo.
Bahač, véndar vsako minuto
nevarno se vdrl bi v zemljó.
Vsekakor ste take poznali.
Čvekanje je posel teh rev.
Na prsih dve beli medalji
z japonske je vojne imel.
In z glasovom hripavim, pijanim
zavijal je v krčmo gredé:
»Junaku iz Laojana
posodite nekaj, ljudje.«
Potem pa, pijan kakor klada,

sosedu z ihtivo strastjó
o Port Arturu razklada
in sline cedi na glavò.
»Golobček!
Moj Petja!
— se slini —
Boli me... Ne, nisem pijan!
Pogum moj na svetu edini
pozna samo Laojan.«
Podobnih precej je na svetu.
Brez žuljev na rokah žive.
In on je seveda v Sovjetu
skril v skrinjo medalji obe.
A z istim ponosnim držanjem
kot kak osivel veteran
spominjal ob steklenki je z žganjem
pogosto Nerčinsk, Turuhan:
»Da, bratec...
A mi smo vse dalje
skoz smrt neustrašeno šli...«

Medalje, medalje, medalje
zvenele so s teh besedi.
Labutja žrl živce je Prouu
in Pron mu je mater psoval.
Vendàr pa on prvi se k domu
je Snjeginih rubit podal.

Vsak grabež se hitro opravi.
Vse daj! — Za pritožbe je čas!
Pobrali so vse na pristavi
in zvelkli z družino vred v vas.

A mlinar...
Ta stari moj mlinar,
Vzel k sebi je mater in hči
in mene prisilil, mrcinar,
se vtikati v usodo ljudi.
In vstale podobe so žive...
Spet gledal vso noč sem do dne
ji ustnice lepe, vabljive,
kjer žgala sta skrb in gorje.

Še pomnim,
da je govorila:
»Oprostite za one reči.
Moža vse preveč sem ljubila.
Če spomnim se... glava boli.
A vas sem
užalila slučajno.
Biló je po sredi gorjé.
Zdaj vidim v tem žalostno tajno,
ki strah ji pred zlom je ime.
Sevé
do jeseni ljubili
bi me in bi srečna bilà.
Potem bi me od sebe pahnili
ko buteljko, izpito do dna.
Zato pa ničesar v bodoče...
Ne srečanj, ne starih reči.
To toliko bolj, ker mogoče
s tem mater užalila bi.«

A jaz, da bi laže postalo,
sem okrenil pomenek tako:
(Pri tem se lahnó zamajalo
nazaj ji je togo telo.)
»Povejte,
mordà vam hudo je
pristave in vaših reči?«
In čudno, nekako bolnó je
povesila svoje oči.
»Poglejte...
Že noč se razblinja...
Svit... v snegu plamena sijaj...
Na nekaj mendà me spominja...
Na kaj le?
Ne spomnim se zdaj.
Ah... Da...
V mladosti biló je...
Drug svit ne jesenski čez svet,
Sedela na vrtu sva v dvoje,
imela po šestnajst sva let.«

Potem me je nežno motrila
in vila labodje roké,
tobož malomarno dahnila:
»Nu, dobro...
Zaspana sem že...«

Zvečer sta odšli v prvem mraku.
A kam?
Ne vem kam in ne kod. —
V ravnini na vsakem koraku
za pot ti pove kažipot.

Ne vem, kaj biló je kasneje,
ne pomnim, kaj Pron je skoval.
Brž v Piter sem šel, da čim preje
nemir bi in sanje pregnal.

V

O, leta strahote in mraka!
Peró ne opiše vsegà.
Domača je psovka vojaka
med stenami dvorov bila.
Eh, smelost —
cvetovi v daljavah.
Igrala zastonj ni povsod
umazana sodrga kravam
po dvoriščih tambovski fokstrot.
Kmet mogel gramofon je dobiti
za oves, za kruh in krompir
in tango poslušal znabiti,
ko zviljal tobak je v papir.
.....

Nu, dobro. Nu, prav.
Dovolj bodi
nasmehov, solzà, besedi.
Moj mlinar o Pronovi usodi
mi pismo poslal je te dni.
Serguha! Za Kristovo dušo!
Pozdravljen, golobček, lepo.

Kako pa da zopet v Kriušo
te celih šest let ni biló?!
Nu, pridi.
Saj veš, da te čakam.
Mordà ko pomlad bo prišla.
Pri nas je zdaj, bratec moj, taka,
da v pismu se reči ne da.
Zdaj mir in pokoj sta v razcvetu,
Prešel po smodniku je vonj.
Sporočam, da v dvajsetem letu
ubit je bil Oglobljin Pron.
Rusija...
Deželica nora.
Nekoč je — verjel, ne verjel —
nad nas Kriušane ko mora
denikinski odred prihrumel.
Seveda smo cirkus imeli.
Le v takem si kmalu — mrlič.
Med škrtanjem, smehom so peli
nož, sablja kozaška in bič.
To pot so upihnili Prona.
Labutja pa v slamo z glavó.
Prišel je na dan,
ko kolona
dosegla je gozd za vasjo.
A z gobcem neutrudnim, pijanim
že spet je prišel na račun:
»Red rdeče zastave, vaščani,
zaslužil za svoj sem pogum!«
Zdaj se je zjasnilo pošteno.
In četudi ni raja pri nas,
ti pridi, golobček, vseeno
razjasnit moj stari obraz.«

*

In spet grem v priljubljene kraje.
Nad mano je julijska noč.
Spet škripa in guga in maje
tovorni se voz ko nekoč.

Kar dobro po poti se vozi,
prijeten je veter hladan.
In luna zasula vseskozi
je z zlatim pršičem ravan.
Prikaže vodnjak se in skrije,
kapelica, plot — vse beži.
Srce pa po starem bije
kot bilo nekdanje je dni.

In spet sem pri mlinu.
Po hosti
razsute kresnic so luči.
Mej mlinar že spet od radósti
ne spravi iz ust besedi.
»Serguha! Golobček! Si pravi?!
Te zebe? Boš čaj? No, nikar!
Daj, stara, hitreje postavi
na mizo pirog, samovar!
Sergun! Ti moj zlati! Poslušaj.
I ti si že starec postal.
Takojei ti, ljubljena duša,
nekakšno darilo bom dal.«
»Darilo?«
»Ne.

Pismo samó je.
Ne hiti! Boš že potrpel!
Dva meseca skoraj prešlo je,
kar sem ga na pošti prejel.«

Zakrivam in čitam. Kdo drugi!
Kdo drugi bi pisal tokrát?
Brezbrižna pisava in tudi
ta londonski poštni pečat.

»Ste živi? To silišim rada.
Jaz tudi živim še, kot vi.
Tak često so v sanjah: ograda
in vrata in vaše reči.
Zdaj daleč ste vi in Rusija.
Cvetoči april je pri vas.

V zeleno kopreno zavija
si jelka in breza obraz.
In zdaj, ko ne morem jaz skriti
papirju bolesti besed,
vi z mlinarjem v lovu znabiti
poslušate ruševce spet.
Tu mnogokrat grem v pristanišče
in rádostno, obenem plašno
sred ladij pristalih mi išče
sovjetsko zastavo oko.
Močni ste tam. Svet se vam čudi.
Pot moja ne vodi nazaj...
A vi ste kot včasih mi ljubi
kot domovina in maj...«

Kot pismo je pismo
nejasno.
Jaz takih ne pišem nikdar.
S kožuhom kot včasih grem kasno
na skedenj, ki siv je in star.
Grem prek orošenega vrta
in bézeg zastira mi pot.
Ko v čudo je duša zazrta
v pleteni postarani plot.
Nekoč sem bil v šestnajstem letu
in prav pri teh vratih deklè
v belo obarvanem pletu
mi rekla tak nežno je: »Ne«.
O, davni dogodki premili...
Tegà ne zabriše mi čas...
Mi vsi smo v teh letih ljubili,
a, bogme,
ljubili so tudi nas.

Januar, 1925, Batum